

Έκκληση προς τους Φιλέλληνες

Ιστορικό χειρόγραφο του 1823 από την κοινότητα Μάλανς (Malans) της Ελβετίας με σκοπό να συγκεντρωθούν χρήματα για την επανάσταση των Ελλήνων εναντίον των Τούρκων.

Περιέχει έκκληση προς τους Φιλέλληνες και στο τέλος κατάλογο με τα ονόματα αυτών που συνέδραμαν, καθώς και το ποσό που έδωσε ο καθένας.

Μετάφραση: Γεώργιος Προβατάς
Πολυδένδρι Βεροίας, Μάρτιος 2021

Ἐκκλήση προς τους Φιλέλληνες

Εἶναι πλέον δύο χρόνια, που ὅλη ἡ Ευρώπη παρακολουθεῖ τον πεισματώδη αγώνα, τον οποίον αγωνίζονται οἱ Ἕλληνες ἐναντίον των βάρβαρων δυναστῶν τους. Ἀκόμα κι αν ὁ αγώνας αὐτός, τόσο για τα πιο ιερά και ὅσια ὅσο και για την ἴδια τὴν ζωὴ εἶναι ἀνευ προηγουμένου, ὅμοια χωρίς προηγούμενο εἶναι και ἡ ἀδιαφορία με την οποία παρακολουθοῦν τα χριστιανικά κράτη αὐτὸν τον αγώνα, κατὰ τον οποίον ὄχι μόνο χιλιάδες των ὁμοπίστων μας ἀδελφῶν βασανίζονται με τον πιο θηριώδη τρόπο ἀπὸ τους Τούρκους, ἀλλὰ και ολόκληρη ἡ ἐλληνικὴ φυλὴ πολλές φορές μέχρι τώρα ἀπειλήθηκε με ολοκληρωτικό ἀφανισμό. Δίκαιη ἀγανάκτηση γεμίζει κάθε ἀνθρώπο στο τέλος των διαπραγματεύσεων που ἔλαβαν χώρα μεταξύ των χριστιανῶν ἀπεσταλμένων με την οθωμανικὴ Πύλη, ἀπὸ τις οποίες ὅλοι ἀνέμεναν ἀρχικὰ την σωτηρία του καταπιεσμένου χριστιανικοῦ λαοῦ. Ὅμως ἡ πολιτικὴ πέτυχε ἐδῶ μια ἐπαίσχυντη νίκη κατὰ τῆς θρησκείας και τῆς ἀνθρωπιάς. Στους Ἕλληνες, που προδόθηκαν οἱ ἐλπίδες τους, δεν ἔμεινε τίποτε ἄλλο παρά να ἐμπιστεύονται τον Θεὸ και την δίκαιη ὑπόθεσή τους, και ἔχοντας αὐτὴν την ἐμπιστοσύνη να συνεχίζουν τον αγώνα τους. Και με πόσο ἠρωισμό το ἔκαναν! Πόσο υψηλά και λαμπρὰ παραδείγματα αυτοθυσίας για την ἀγάπη τῆς πατρίδας μας δίνει ἡ ἱστορία των Νεοελλήνων, που μετὰ δυσκολίας μόνο παρουσιάζουν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες κατὰ την μεγαλύτερη ἀκμὴ τους! Ὅμως ὁ αγώνας των Νεοελλήνων ἀφορὰ κάτι πιο ἀληθινὸ και υψηλὸ ἀπ' ὅτι οἱ νίκες των ἀρχαίων. Ἐάν οἱ ἀρχαῖοι αγωνίζονταν για την τιμὴ και την ἐλευθερία τῆς πατρίδας τους, οἱ ΝεοἝλληνες τώρα αγωνίζονται για την ἴδια τὴν ζωὴ τους, για τὴν ζωὴ των γερόντων, των γυναικῶν και των παιδιῶν τους. Αγωνίζονται για μια σπιθαμὴ γῆς, που θα τους θρέφει, αγωνίζονται για τα μωρὰ που ἀρπάζουν οἱ Τούρκοι ἀπὸ το στήθος τῆς μητέρας τους, και ἀπὸ αὐτὰ φτιάχνουν ἐκεῖνες τις βάρβαρες στρατιωτικὲς ορδές, τους γενίτσαρους, για τις κόρες τους που ἀπαγάγουν οἱ Τούρκοι και τις θυσιάζουν στις ζωῶδες ορέξεις τους, αγωνίζονται για ἰσότητα ἀπέναντι στο νόμο, που κανένας Τούρκος δεν παραχωρεῖ στον Ἕλληνα, αγωνίζονται τέλος γι' αὐτὸ που εἶναι για ὅλους μας το πιο ἅγιο, την πίστη στον μόνον ἀληθινὸ Θεὸ και για τον θεῖο μας Σωτῆρα.

Τι ὄνειδος για την εποχὴ μας, ἕνας λαός, που αγωνίζεται για ὅλα αὐτὰ και αγωνίζεται με τέτοιο ἠρωισμό, να ἀφανίζονταν, ἐπειδὴ ἡ πεφωτισμένη χριστιανικὴ Ευρώπη δεν τον βοήθησε καθόλου ἢ πολὺ λίγο! Ὅμως ὄχι! Παρ' ὅλες τις φήμες, που με ἐχθρικὴ πρόθεση διαδίδονται ἀπὸ ὅσους θέλουν να σπηλώσουν τον υπέροχο αὐτὸν αγώνα, παρ' ὅλες τις ἀμφιβολίες τις οποίες προσπάθησαν να ἐγείρουν τόσο ως προς την ἀξιοπρέπεια των Ἑλλήνων, ὅσο και ως προς την πιθανότητα μιας ἐπιτυχημένης ἐκβάσεως, ὑψώθηκε ἀπὸ παντοῦ ἡ φιλόθρονη φωνή: «Πρέπει να βοηθήσουμε τους Ἕλληνες». Και στην πραγματικότητα το χρωστάμε αὐτὸ στους Ἕλληνες. Μ' αὐτὸ το χρέος μας ἐπιφορτίζει ἡ θρησκεία μας, ἡ ευγνωμοσύνη μας προς ἕναν λαὸ ἀπὸ τον οποίον προήλθαν ὅλες οἱ ἐπιστήμες μας.

Εκεῖ που πολλοὶ θέλουν πραγματικά κάτι καλὸ, ἐκεῖ πετυχαίνεται το καλὸ αὐτό. Ἔτσι και οἱ φίλοι των Ἑλλήνων ἰδιαίτερα στην Ἐλβετία και στη Γερμανία ἐνώθηκαν σταθερὰ μεταξύ τους για να συμπαρασταθοῦν σ' αὐτούς τους δυστυχεῖς με ὅλες τους τις δυνάμεις. Το εἶδος τῆς βοήθειας δεν ἦταν δύκολο να βρεθεῖ. Ἀπὸ τους Ἕλληνες ἔλειπε και λείπει ἀκόμα τακτικὴ πολεμικὴ τέχνη. Αὐτὴ ἡ ἔλλειψη ἐγίνε γι' αὐτούς ἀκόμα περισσότερο αἰσθητὴ, ἐπειδὴ μία συγκεκριμένη χριστιανικὴ κυβέρνηση δεν αἰσχύνεται με ἀπεσταλμένους τῆς να οδηγεῖ τις κινήσεις των Τούρκων. Γι' αὐτὸ ἀντρες και νεαροὶ πήγαν στην Ελλάδα, χωρίς να λογαριάσουν τους κινδύνους και τον θάνατο. Μερικοὶ ἤδη ἔπεσαν ἐνδοξὰ στον ἅγιο αὐτὸν αγώνα· πολλοὶ εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ για να σώσουν την ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδας και την τιμὴ του Χριστιανισμοῦ. Πολλοὶ ἀκόμα θάθελαν να πάνε ἐκεῖ, θάθελαν να ρινοκινδυνεύσουν και να συμβάλλουν στην σωτηρία· ὅμως δεν ἔχουν ὅλοι την δυνατότητα να κάνουν το μακρινὸ ταξίδι και να χρηματοδοτήσουν με δικά τους ἔξοδα τον ἐξοπλισμό. Το να δοθεῖ σ' αὐτούς λοιπὸν ἡ δυνατότητα να ἀκολουθήσουν

αυτήν την υπέροχη φωνή που αισθάνονται μέσα τους, είναι ο κύριος σκοπός των συλλόγων, που ιδρύθηκαν στη Γερμανία και ιδιαίτερα στην Ελβετία, όπου από τα πολύ παλιά κιόλας χρόνια ήταν ευγενές ήθος του λαού να παραστέκεται τους καταπιεσμένους ενάντια στους ισχυρούς. Σ' αυτό το πνεύμα της συμμετοχικής και ενεργής αγάπης προς τον πλησίον οφείλει η Ελβετία το πολύτιμο θησαυρό της ελευθερίας της. Η Ελβετία θυμάται το παρελθόν της, δεν αποστασιοποιείται απ' αυτό το πνεύμα, βοηθά εκεί που υπάρχει χρεία.

Απ' αυτό το πνεύμα γεννήθηκε και στο Γράουμπιούντεν (Graubünden) [*καντόνι της Ελβετίας*] ένας φιλελληνικός σύλλογος. Από κάποιες κοινότητες ήδη έχουν συγκεντρωθεί μεγαλύτερα και μικρότερα ποσά· αναμένονται πολύ περισσότερα. Για την κανονική παράδοση των ποσών αυτών εγγυάται η δημόσια ανακοίνωση, για την διάθεσή τους σύμφωνα με τον σκοπό εγγυώνται τα ονόματα πολλών ανδρών, γνωστών για την εντιμότητα και την σύνεσή τους, που βρίσκονται στην κορυφή των συλλόγων.

Η παρούσα έκκληση υπηρετεί τον σκοπό της διενέργειας συγκέντωσης χρημάτων και στην περιοχή Μάιενφελντ (Maienfeld) καθώς και στις πρώτες περιοχές του Πρετσιγκένς (Präzigs). Σε κάθε κοινότητα ένας έντιμος άνδρας θα παραλαμβάνει τα ποσά και θα τα στέλνει στην [*δυσανάγνωστο όνομα*]. Όποιος θέλει να συμπαρασταθεί στους Έλληνες, το δηλώνει με την υπογραφή του για ένα ορισμένο ποσό. Όποιος μπορεί να δώσει πολλά, ας δώσει, όποιος μπορεί να δώσει μόνο λίγα, να μην σκεφτεί ότι ο οβολός του δεν θα ωφελήσει τους Έλληνες. Ακόμα και μια μικρή προσφορά μπορεί να έχει μεγάλο αποτέλεσμα με την ευλογία του Θεού. Ας δώσει ο καθένας κατά τις δυνάμεις του και ας σκεφτεί την ρήση του Χριστού: «εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε».

Οι αγκύλες [] περιέχουν σημειώσεις του μεταφραστή.

Aufruf an Griechenfreunde

Zwei Jahre sind es jetzt, dass ganz Europa dem hartnäckigen Kampfe zusieht, den die Griechen gegen ihre barbarischen Unterdrücker kämpfen. Wenn schon dieser Kampf selbst um die heiligsten Güter sowohl, als um die äußersten Bedürfnisse des Lebens ohne Beispiel ist, so ist gewiß eben so beispiellos die Gleichgültigkeit, mit welcher die christlichen Staaten zusehen, in welchem nicht nur Tausende unserer Glaubensbrüder von den Türken auf die grausamste Weise hingemartert werden, sondern in welchem sogar dem gesamten Griechenvolk bis jetzt oft gänzliche Vernichtung gedroht hat. Mit gerechtem Unwillen hat jeden Menschen das Ende der Unterhandlungen erfüllt, die von den christlichen Gesandten mit der ottomanischen Pforte gep. wurden und von welchen Jedermann anfänglich Rettung des bedrängten Christenvolkes erwartete. Aber die Politik trug hier über Religion und Menschlichkeit einen schändlichen Sieg davon, und es blieb den in ihren Hoffnungen betrogenen Griechen nichts übrig, als auf Gott und ihre gute Sache zu vertrauen, und in diesem Vertrauen fortzukämpfen. Und mit welchem Heldenmuth thaten sie das! Welche hohen und herrliche Beispiele aufopfernder Vaterlandsliebe stellt die Geschichte der Neugriechen uns auf, wie kaum die Altgriechen in ihrer schönsten Blüthe welche aufzuweisen haben! Aber der ersteren Kampf gilt auch dem ein Wahreres und Höheres, als die Siege der letzteren. Wenn die Altgriechen kämpften um ihres Vaterlandes Ehre und Freiheit, so kämpfen jetzt dagegen die Neugriechen um ihr eigenes Leben, um das Leben ihrer Greise, ihrer Weiber und Kinder. Sie kämpfen dagegen um den Fleck Landes, der sie ernähren soll, sie kämpfen um die Säuglinge, die der Türke von der Mutterbrust wegriißt, und aus ihnen jene rohen Soldatenhorden, die Jenitscharen, zu erziehen, um die Töchter, die der Türke fortschleppt, und seiner viehischen Lust opfert, sie kämpfen um Gleichheit vor dem Gesetze, die kein Türke dem Griechen gestattet, – sie kämpfen endlich um das, was uns allen das Heiligste ist, um den Glauben an den einzig wahren Gott, und um unseren göttlichen Erlöser. O der Schmach für unser Zeitalter, wenn ein Volk, das um dieses alles kämpft, das mit solchem Heldenmuth darum kämpft, zugrunde gehen sollte, weil es von dem aufgeklärten christlichen Europa entweder gar nicht, oder zu wenig unterstützt wurde! Aber nein! Trotz den in feindseliger Absicht von denen, die das Erhabene dieses Kampfes in den Staube ziehen möchten, ausgestreuten Gerüchten, trotz allem Zweifel, den man gegen der Griechen Würdigkeit sowohl, als gegen die Möglichkeit eines glücklichen Erfolgs zu erheben bemüht war, hat sich von allen Seiten her die menschenfreundliche Stimme sich erhoben: „Den Griechen soll geholfen werden!“ Und wir sind es in Wahrheit den Griechen schuldig, die Religion legt uns die Pflicht auf, es legt sie die Dankbarkeit auf gegen ein Volk von dem alle unsere Wissenschaft stammt.

Wo viele etwas Gutes ernstlich wollen, da gedeiht es, und so haben sich auch die Freunde der Griechen, besonders in der Schweiz und Teutschland fest vereinigt, um aus allen Kräften diesen Unglücklichen Beistand zu leisten. Die Art der Hülfe war nicht schwer auszumitteln. Den Griechen gebrauch es, und gebricht noch immer an geordneter Kriegskunst; diese Mangel ist für sie um so fühlbarer geworden, da eine christliche Regierung sich nicht schämt, durch Sendlinge die Bewegungen der Türken zu leiten. Darum zogen Männer und Jünglinge nach Griechenland, nicht achtend Gefahren und Tod. Manche sind schon rühmlich gefallen im heiligen Streit; viele stehen noch da, zu retten Griechenlands Freiheit und der Christenheit Ehre! Aber ihre Zahl ist gering! Viele möchten noch dahin ziehen, möchten wagen und retten; aber nicht alle vermögen die weite Reise und die Ausrüstung auf ihre eigene Kosten bestreiten. Diese nun in den Stand zu setzen, dem hohen und herrlichen Rufe, den sie in sich fühlen, zu folgen, ist der Hauptzweck der Vereine, die sich in Teutschland und vorzüglich in der Schweiz gebildet haben, wo schon in der Urälter grauen Zeiten, dem Bedrängten beizustehen gegen den Mächtigen, des Volkes edle Sitte war. Diesem Geiste

theilnehmender und thätiger Nächstenliebe hat die Schweiz das kostbare Kleinod ihrer Freiheit zu danken. Sie gedenke der Vorzeit, sie lasse nicht von diesem Geiste, sie helfe, wo Hülfe nötig ist! Aus diesem Geiste ist auch im Graubünden ein Griechenverein hervorgegangen. Aus manchen Gemeinden sind schon größere und kleinere Beiträge eingegangen; weit mehrere sind noch zu erwarten. Für richtige Ablieferung derselben bürgt die öffentliche Bekanntmachung, für die zweckmäßige Verwendung bürgen die Namen so vieler Männer von bekannter Rechtschaffenheit und Einsicht, die an der Spitze der Vereine stehen.

Um nun auch im Hochgericht Maienfeld, und vordern Gerichten des Präzigiäns solche Versammlungen zu veranstalten, soll gegenwärtiger Aufruf dienen. In jeder Gemeinde wird ein rechtschaffender Mann die Beiträge empfangen, und den nach Ch. einsenden. Wer an dem Schicksal der Griechen Antheil nimmt, erklärt sich durch seine Unterschrift für einen bestimmten Betrag. Wer viel geben kann, der gebe viel, wer nur ein wenig zu geben hat, der denke nicht, sein Scherflein möge den Griechen nicht frommen. Auch die kleinste Gabe kann Großes wirken in der segnenden Hand Gottes! Jeder gebe nach Vermögen, und gedenke des Ausspruches Christe: „Was ihr gethan habt den geringsten einer unter den Meinen, das habt ihr mir gethan.“